

— Жена, я излезъ да извадишъ вода, че подлей. На тая горещина, поливането помага.

— Не виждашъ ли, че дъждъ, ще удари, — отвърна Иваница Тънката, — приторила гласъ. И ужъ току тѣй, а като котка изкочи и почна отъ гераня вода да вади.

— Дяволъ да я вземе! Ужъ вода вади отъ гераня, — измърмора Мъглата, — а сякашъ кимна на кираджията и той изви съ кола къмъ новия ханъ.

— Тѣй, тѣй! . . . За главата ви, натърти Петко Мъглата. Влезе въ кръчмата си, тръшна вратата и обори глава.

— Каквото повикало, — таквозъ се отзовало.

И гледайки къмъ новия ханъ процеди презъ зъби: ще ти намѣря колая. Ти ли. . . ти ли, гдето примирашъ за чашка ра-